Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: De leende Børn eller lystige og advarende Historier med morsomme Billeder for Børn imellem 3-6 Aar.
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : H. I. Bing & Søns Forlag, [1851]
Fysiske størrelse | Physical extent: 18 bl., [7] s. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

De leende Børn
eller
lystige og advarende
Historier

1851

15,-245,-4°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130020104903

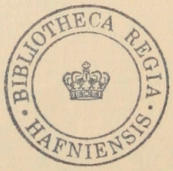
BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BENT ANDREE

Delende Börn

eller lystige og advarende Historier

med

morsomme Billeder

for Börn imellem 3–6 Aar

Kjære Børn! I nok maae lee,
Naar I Billederne see;
Men har I en saadan Feil,
Som med Spøg vi her fremsætte,
See da Eder smukt i Speil,
Søg itide den at rette!
Gaaer det ei, som i vor Bog,
Straffen kommer vistnok dog.

Kjöbenhavn. H. J. Bing & Søns Forlag

X 3361

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

1975/124

I. Historie om den smudsige Cathrine.

Cathrine kunde været net
(Hvad jo. Smaapigerne bør være);
Men vogte sig for Smuds og Plet
Var Noget, hun ei vilde lære.
Hver Morgen var hun peen og pudset,
Men inden Aften altid smudset.

Med Smuds paa Klæder, Haand og Kind
En Dag hun Middagsmad skal spise,
Da kommer hendes Moder ind —
Man tænke sig! — med trende Grise.
Og de fik Skee og Kniv og Gaffel;
Nu Fire sad ved samme Taffel.

Et deiligt Selskab! — Trine græd
Ret skamfuld over sine Pletter;
Men Grisene, hver paa sit Sted,
Sig godt lod smage Bordets Retter.
Og andre Børn, som holdt sig nette,
Stod rundtomkring og loe af Dette.

II. Om den misundelige Morits.

Hvergang den lille Morits faaer
En eller anden Gave,
Misundelig og tvær han staaer
Og vil sin Søsters have.

En Dag, da Onkel Jacob kom,
Han tvende Dyr dem bragde:
En Hund, en Kat med Halsbaand om,
Til Børnene han sagde:
„Tag Anna, Du den hvide Kat,
Du, Morits, tage Hunden,
Den er saa vever og allat
Og har en Plet ved Munden." —

Mens Anna takkende og glad
Den hvide Kat betragter,
Ei Morits see til Hunden gad,
Men Gaven han foragter.

„Nei Katten, Katten!“ Morits skreg,
Faldt Onkelen i Talen,
Og af Misundelse han bleg
Greb Katten flux ved Halen.

Af Bordet rev han rask den ned;
Det kan ei Dyret taale,
Det rev og kradsede og beed,
Saa Morits høit maa skraale.

Og Spande Blod der flyder nu,
Men Hunden bjæffer: „Kjære!
Her seer Du Følger af, at Du
Misundelig vil være.“

III. Om Lure- og Sladdre-Lotte.

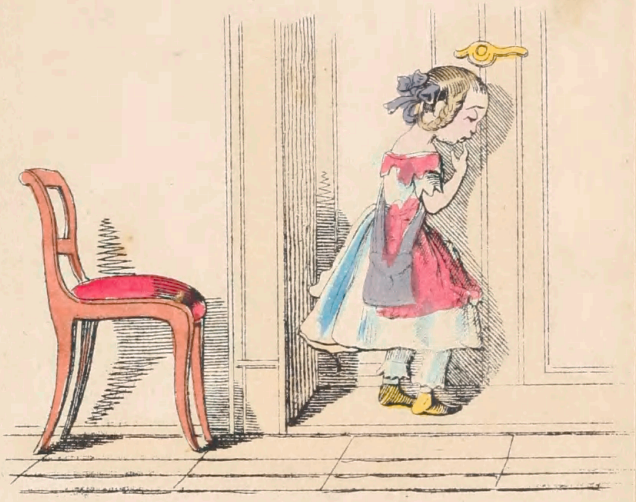

Lotte gjerne stille staaer,
Naar forbi en Dør hun gaaer,
For at lytte, hvad man sagde;
Hun sit lille Øre lagde
Til hvert Nøglehul, hun saae,
At hvert Ord hun snappe maa.

Og i Dieblikket Alt,
Hvad hun hørte, blev fortalt;
Tidt det Stof til Trætte giver,
Syg den stakkels Moder bliver,
Sagde da saa mat og svagt:
„Lotte tag Dig vel i Agt!

Dig Knegt Robert hente kan;
Børn, som lure, snapper han,
Sladdertasker ligeledes
Af den slemme Trold opædes." —
Lotte brød sig ei derom;
Hans og Dorthe neppe kom,
Førend hun alt Løst og Fast
Rapporterte i en Hast.

Hu! Knegt Robert fra sin Krog
Lotte i Kardusen tog.
Hende bar, trods Skrig og Jammer,
Til sit mørke Klippekammer.

Laas for Munden hænger han,
Saa hun meer ei sladdre kan;
For hun heller ei skal høre,
Hænges Laas for hvert et Øre.

„Moder, Moder!“ skreg hun dog
Før han Laas for Munden slog —
„Moder, hvis Du Dig ei skynder,
Han at æde mig begynder!“ —

IV. Den uordentlige Martin.

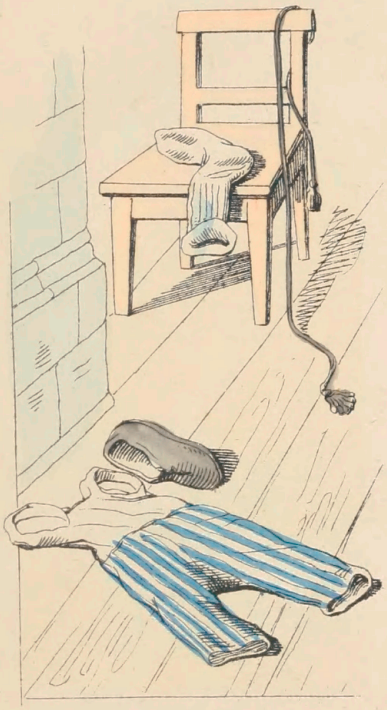

Martin alle sine Ting,
Klædningsstykker, Skolesager
Smed uordentlig omkring
Eftersom det ham behager.

Intet lagdes paa sit Sted
Smukt ved Sengen og i Orden;
Hist en Strømpe glider ned,
Her laa Magen alt paa Jorden.

Buxerne bag Ovnen laa,
Var ei ordentligt ophængte,
Sko og Blouse ligesaa
Vare i en Krog henslængte,

Men den næste Morgenstund
Faderen tog Martins Klæder,
Trak dem paa den store Hund,
Som ved Pynten stolt sig glæder.

Blouse, Buxer fik den paa,
Under Armen stak en Mappe;
Martin maa halvnøgen staa,
Tænderne i Munden klappe.

Og da Skoletimen slaaer,
Martin bitterligen græder;
Men det hjalp ei, Hunden gaaer
Hen til Skolen i hans Klæder.

See, hvor Martin skulker af!
Maa i bare Skjorte vandre; —
En Advarsel denne Straf
Være nu for alle Andre!

V. Den ondskabsfulde Nannette.

Nu jeg Eder vil berette
Om en Pige ond og slem,
Den ulydige Nannette,
Som sig vilde trodse frem.
Altid hylte hun og skreg,
Var selv ond i Spøg og Leg.

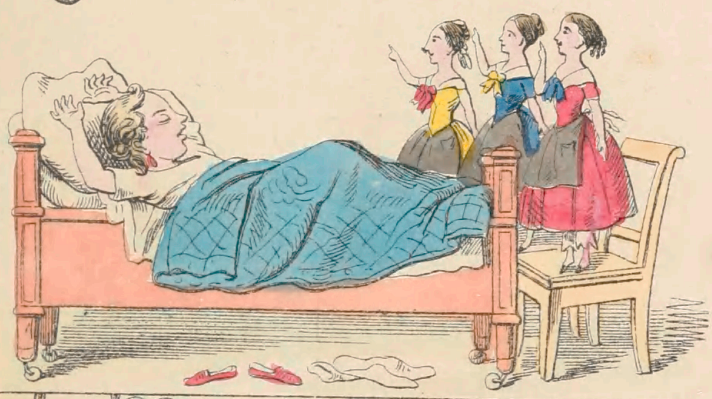

Hun tre Dukker har i Eie;
De en Nat for Sengen stod,
True, som de aldrig pleie,
Sagde: „See at blive god;
„Ellers det dig ilde gaaer,
„Ja, en Knebelsbart Du faaer.

„Og foruden denne Skade,
„Som ei vadskes af med Vand,
„Ville vi Dig strax forlade,
„Vandre til et andet Land;
„Gode Børn vi holde af,
„De uartige faae Straf." —

Men ei bedre blev Nannette,
Og den næste Midnatsstund
Dukkerne kom frem og sætte
Knebelsbart om hendes Mund.
Trods de røde Læber smaa
Som en Vildmand ud hun saae.

Mens Nannette smukt beholder
Knebelsbarten, som hun fik,
Dukkerne med Parasoller
Ud af Stadens Porte gik.
Til et Barn med bedre Sind
Droge de med Glæde ind.

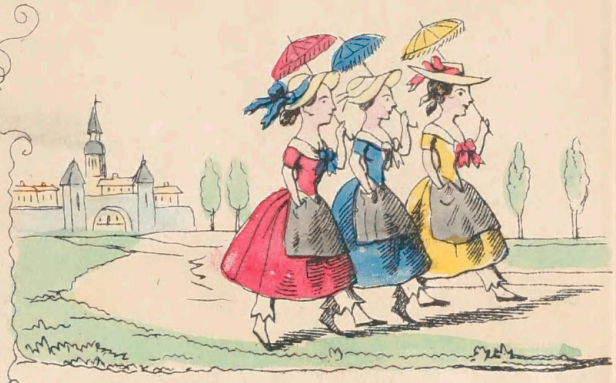

Hun til Morgenstunden skriger,
Dagen kom med større Vee;
Paa en Stol Nannette stiger,
For i Speilet sig at see.
Og ved Solens Skin hun klart
Saae sig med en Knebelsbart.

Fader, Moder, Onkel, Tanter
Vil en Tour med hende gaae;
Skræk der blev paa alle Kanter,
Da de Knebelsbarten saae.
Skjøndt Nannette bad og græd,
Kan hun dog ei komme med.

Nu hun den Forsikkring giver
At forbedre sig for vist;
Knebelsbarten da nok bliver
Mindre, og gaaer bort tilsidst.
Fy! en saadan Knebelsbart
Klæder ei Smaapiger rart.

VI. Om Carl Løgnhals.

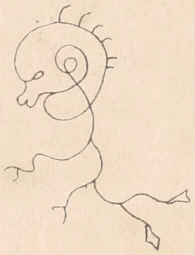

Carl Løgnhals talte aldrig sandt,
Han i at lyve Glæde fandt;
Han tænkte: Naar jeg blot ei leer,
Dog Ingen paa min Næse seer
Om jeg idag har løiet.

Engang for Moderen han løi,
Da gjorde Papagøien Støi
Og skreg, som den var desperat:
„Bort, bort med saadan en Krabat!
Fy, Carl Du har jo løiet."

Og frem kom Katten med et Hop,
Den hævede sin Pote op
Og miauede: „Tag Dig i Agt!
Troe, Moder, ei hvad Carl har sagt —
Fy, Carl! Du har jo løiet."

Da rendte Carl med Angst og Gru
I Gaarden ud, men i et Nu
Greb Hunden ham i Blousen fat
Og bjæffede: „Bov, vov, Krabat!
Fy, Carl! Du har jo løiet."

Saa rød som Blod af Skræk og Skam,
Da Hønsene selv trued' ham,

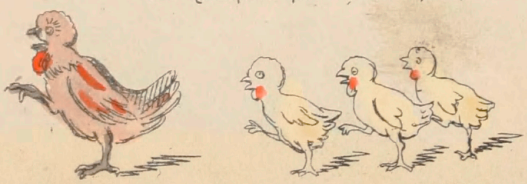

Vil Carl i Haven søge Læ;
„Pip pip!" det lød fra hvert et Træ —
„Fy, Carl! Du har jo løiet."

Han løb fra Staden da sin Vei,
Men fjerne Landsby hjalp ham ei;
En Flue paa hans Næse fløi
Og summede: „Du løi, Du løi!
Fy, Carl! Du har jo løiet."

Han løb den hele Verden om,
Men Ro han fandt ei, hvor han kom,
Det lød til ham fra hvert et Rum:
„Miau, miau! Vov, vov! Pip pip! Sum, sum!
„Fy, Carl! Du har jo løiet."

VII. Johanne Skrighals.

„Vil med! Vil med!" Johanne skreg,
Naar Moderen gik ud af Stuen;
Der hjalp ei gode Ord, ei Truen,
Hun skreg sig baade rød og bleg.

En Dag gik Moderen sin Vei,
Men bad først Hanne være stille;
Da skreg for Alvor just den Lille:
„Vil med! Vil med! det hjælper ei."

Klap! Klap!" det lød. Fra Taget ned
Steg Storke-Langbeen, Hoser røde
Den havde paa, og skred imøde
Vor Skrighals, som vil med, vil med.

„Naa, Du vil med? Kom da kun med!"
Saa sagde Storken: — „længe taalte
Jeg at Du hele Dagen skraalte,
Nu endt er min Taalmodighed." —

Johanne hylte dog og grød;
„Vil med! Vil med!" det fik ei Ende;
Da tog om Livet Storken hende
Og knebbrede: „Kom med! Kom med!"

I Næbet op den Hanne bar
Til Taget, hvor hun i dens Rede
Med Ungerne maa Frøer æde,
Thi Kager Storken ikke har.

Og aldrig mere kom hun ned.
I Høstens Tid, naar Storken drager
Til andre Lande, Hanne tager
Den med sig til et fremmed Sted.

See! hvor den flyver hist afsted
Høit over Land og over Bølge;
Med Storke-Langbeen maa hun følge,
Fordi hun skreg: „Vil med! Vil med!"

VIII. Om Gustav Slikmund.

Gustav ene hjemme var,
Ud gik Mo'er og ud gik Fa'er;
Begge først ham strengt formane:
„Slik nu ei, som er din Vane!" —

Dog de knap har Ryggen vendt,
Før vor Slikmund, vel bekjendt
Med hver Flaske, Krus og Potte,
Vil sin lækkre Gane gotte. —

Bag ved Ovnen stod et Kar,
Han maa see, hvad deri var:
Det var Deig til Søsterkage —
„Hvordan mon den Deig kan smage?"

Gustav var nu ikke seen,
Og af Mangelen paa Skeen
Haanden han i Deigen stikker —
See, hvor Fingrene han slikker!

„Ah! det smager godt, min Tro!"
Han et Stykke tog og to,
Ja det tredie med han tager,
Hvor han slikker, hvor han smager!

Gustav ei fra Ovnen gik,
Men i næste Dieblik
Karrets Deig begynder stige
Og i Gustavs Bug tillige.

See paa Billedet, hvordan
Kagedeien gjære kan!
Gustav saae med Skræk og Bæven
Mavens frygtelige Hæven —

Græd og skreg; hans Nød var stor.
Hjem kom Fa'er og hjem kom Mo'er.
De paa Gustav Slikmund kaldte,
Frem han neppe kunde vralte.

Maven voxer Stund for Stund,
See, hvor tyk og kuglerund!
Faaer han ingen Hjælp i Sorgen,
Brister Maven vist i Morgen.

IX. Alfred Riv-ihjel.

Juul, den søde Børneven,
Juul var kommen nu igjen,
Med sædvanlig Gavmildhed
Mange Ting den bragte med.

Den til Alfred havde bragt
Skjønne Sager. — Giv blot Agt!
Først et Juletræ, saa stort
Næsten som en lille Port.
Og paa Træet røde, blaae,
Gule, grønne Lys man saae,
Hver en Green af Frugt var fuld,
Nødder, Æbler — Alt af Guld;
Sukkergodt, Rosiner, Figner —
Intet Alfreds Glæde ligner.

Og hvad Mere fik vel han?
Den forgyldte Riddersmand,
Høit til Hest og strunk og prægtig,
Samt en Tambour, som saa mægtig,
Naar man dreier, gjør Musik;
En Trompet han ogsaa fik.

„Alfred", Faderen har sagt:
„Alfred, tag Dig kjønt i Agt,
At Du ei igjen faaer Nykker,
Bryder disse Ting i Stykker!"

Alfred hørte ikke meer.
Ødelagde for Plaseer.
Hans Trompet var brækket snart,
Trommeslageren i Fart
Dreiet blev ethvert Minut
Til Soldaten var caput.

See, der ligger Karlen jo!
Hovedet med sin Tschako;
Hist Tambourens ene Arm;
Trommen slaaer ei meer Allarm,
Nu forbi er dens Musik;
Her man seer en Trommestik,
Her en Skulder, hist et Been —
Det maa røre selv en Steen. —

Da nu Faderen har seet
Den Ulykke, som var skeet,
Sagde han: „Du Riv-ihjel!
Alfred, Alfred vogt Dig vel!

Alfred hørte ikke meer,
Ødelagde for Plaseer.
Hans Trompet var brækket snart,
Trommeslageren i Fart
Dreiet blev ethvert Minut
Til Soldaten var caput.

Julebukken kommer nu,
Seer, at Alting er itu,
Stumperne han samler op,
Arm og Hoved, Been og Krop,
Frugten han af Træet plukker,
Nødderne, ja Lys og Sukker —
Alt han tager, Løst og Fast,
Gjør deraf en Deig i Hast;
Og da Deigen nu er lagt,
Bliver strax en Næse bagt,
Vek syv fulde Alen lang,
Denne han til Alfreds hang,
Og med saadan Snabel paa
Alfred næste Juul man saae.

X. Hans Pottekiger.

Hans nysgjerrig altid var,
Al Formaning hjælper ikke,
Hans i Alt maa Næsen stikke,
I hver Potte, i hvert Kar.

Han en Dag i Kjøknet kom,
Seer en stor uhyre Krukke,
Ho'det han i den maa dukke,
For at see, om den var tom.

Da fik Ho'det Overvægt —
Plump! han har for dybt sig bukket,
Blommemoos hans Mund har lukket,
Skrige vil den lille Knegt; —

Men hans Skrig ei høres meer,
Blommesaus hans Krop omslutter,
Benene kun opad strutter,
Kun den Rest af Hans man seer.

Pigen med sin Ildtang stak,
Skreg: „Nu drukner Hans i Blommer."
Fa'er og Mo'er til Redning kommer,
Hans i Benene optrak.

Hvilket Syn! — See, Hans er blaa,
Blaa er Trøien, Skjorten, Kraven,
Ganske blaa han er til Maven —
Slig en Blaamand Ingen saae.

Hals og Hænder, Ansigt, Alt
Bliver blaat, trods Sæbevandet;
Og han blev i hele Landet
Kun Hans Pottekiger kaldt.

A B C

Af Aaen angles A'et op;
Flinkt Aben kratler til Træets Top.

Idag ei Bjørnen dandse gidder,
Den brummer og er Kost=Berider.

Chineseren har daarlig Mave,
Derfor han maa Cameelthee have.

En Domestik — paa Dansk en Tjener —
For Dyret skriger høit og render.

Aa, Aa. — Bb, Bb, — Cc, Cc, — Dd, Dd.

En Elephant et E bortbærer;
Et Egern Egens Frugt fortærer.

Fluen summer, Fisken er stum;
Hvo F ei kjender er meget dum.

En Gjæk er bange for et G,
En Gaas ei lærer A=B=C.

I Husets Dør sees Herren staa,
Mens Hanen galer paa et H.

Ee, Ee, — Ff, Ff, — Gg, Gg, — Hh, Hh.

En Indier har et I til Skive;
En Jaguar ei tam kan blive.

K kjøres bort paa Karlens Bør;
Kukkuk! man kun fra Gjøgen hør.

En Løber løber med en Fart;
Lygten lyser ei altid klart.

For Penge Manden musiceerer,
Men Moppen gratis seconderer.

Ii, Ii, — Kk, Kk, — Ll, Ll, — Mm, Mm.

En Nar gjør før et N sit Buk;
Den røde Nellike er smuk.

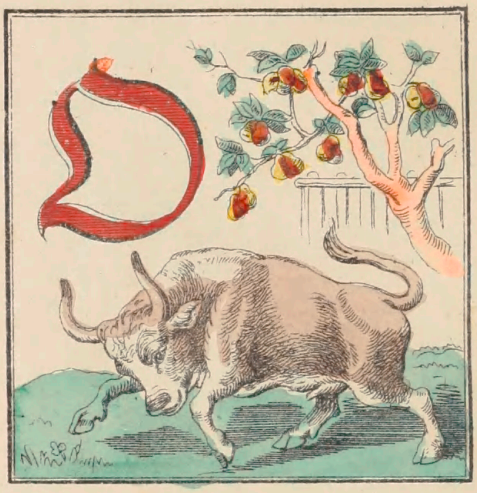

Oxen brøler, stanger og springer;
October modne Frugter os bringer.

Papagøien pluddrer enkelte Ord,
Den dumme Peter paa den gloer.

En Quæker siger til Alle Du,
Af ham Du her kan lære Q.

Nn, Nn, — Oo, Oo, — Pp, Pp, — Qq, Qq.

En Ravn er sort og stjæler Ringe;
Recrutter lære at gaae og springe.

En Skæfer (Hyrde) fjernt fra sit Hjem
Skalmeiens Toner lokker frem.

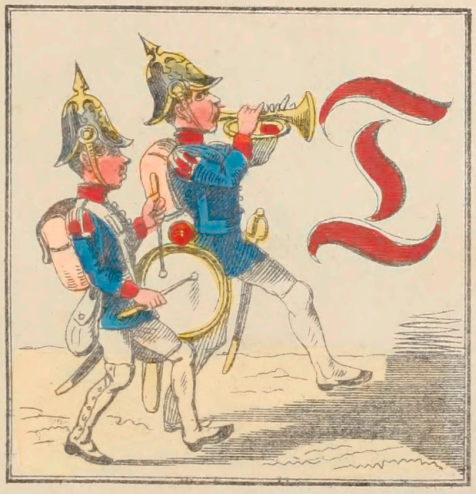

Den Tambours og Trompeters Ho'de
Os tydske Tropper la'er formode.

En Ugle seer i Mørke blot;
Et Uhr, mit Barn, Du kjenver godt.

Rr, Rr, — Sſs, Ss, — Tt, Tt, — Uu, Uu.

En fattig Væver bærer W;
En Vandringsmand kan Verden see.

Naar X og Y man først har lært
Det Øvrige ei falder svært.

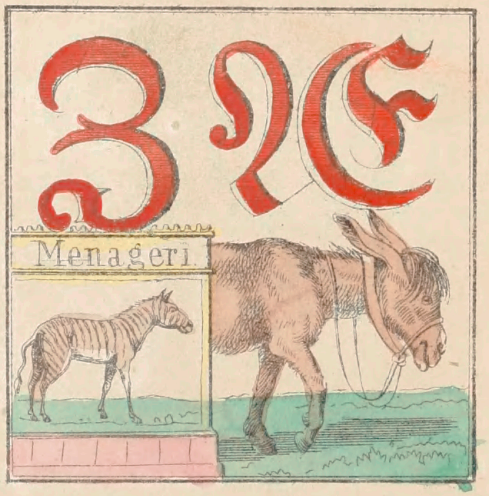

En Zebra vises for Penge frem,
Et Æsel seer man tidt uden dem.

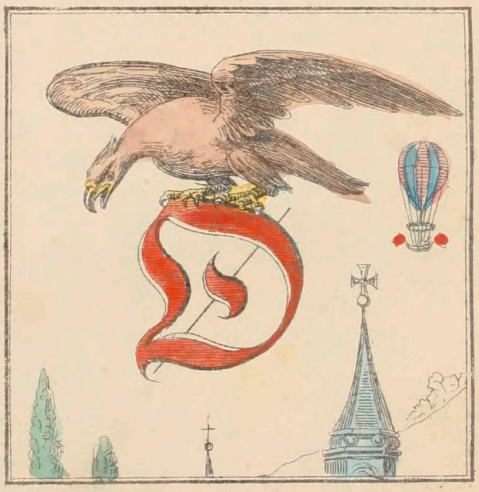

Ørnen sig svinger høit i Sky;
Efter Ø begynder man forfra paany.

Vv, Vv, — Xx, Xx, — Yy, Yy, — Zz, Zz.
Ææ, Ææ, — Øø, Öö.